

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

BILD FRÅN TRAFITÄFLINGARNE. — H. 8 D:S STOCKHOLMSFOTOGRAF.

17:DE ÅRG.

DEN 20 FEBRUARI 1916

N:o 21

Andersman

Få borgerliga släkter i vårt land ha skänkt det samma ett så stort antal på olika områden betydande män som släkten Ekman. Härstammande från Värmland, där den kan följas tillbaka ända till mitten af 1500-talet, har den sedan dess vidt utgrenats, men hvarvt den kommit och hvad dess medlemmar än ägnat sig åt, haft att uppvisa synnerligen framstående representanter. Icke minst har den gjort insatser inom vårt offentliga lif. Redan i frihetstidens riksdagshistoria påträffar man kommerserådet Anders Ekman som en af mösspartiets ledande män. I Göteborgs stads historia äro namnen Gustaf Henric Ekman, äfven han kommerseråd, Johan Jakob Ekman, under ett kvartsekel en af stadens ledande kommunalmän, och Oscar Ekman, den store mecenaten, inskrifna med outplånlig skrift; alla tre voro tillika stadens representanter i riksdagen. En broder till Johan Jakob var bruksägaren Carl Edvard Ekman, hvilken började sin politiska bana som ledamot af borgarståndet för andra bruksdistriktet och sedan blef en af den nya två-kammarriksdagens ledande män, efter Arvid Posses afgång till talmansplatsen i Andra kammaren under ett halft årtionde ordförande i statsutskottet. I närvarande stund uppbära två af släktens medlemmar, konsul Johan Ekman i Första och godsägaren Axel Ekman i Andra kammaren, på ett utmärkt sätt dess traditioner i riksförsamlingen som bärare af ett sundt borgerligt frisinne.

Axel Ekman är född den 2 augusti 1869 på Finspong i Östergötland, son till den ofvannämnde bruksägaren Carl Edvard Ekman därstädes och hans maka Anna Augusta Josephina von Scheele. Efter att ha åtnjutit en sorgfällig, på praktiska värf inriktad uppfostran blef han redan 1893 disponent och verkställande direktör för aktiebolaget Finspongs styckebruk, som förut haft hans fader att tacka för sin storartade utveckling. Tre år därefter blef han ledamot af Östergötlands läns landsting och påbörjade därmed den offentliga bana, som vid 1902 års andrakammarval förde honom in i andra kammaren som representant för Finspångs läns härads domsaga. Han hade blifvit vald på liberala samlingspartiets program och har alltjämt anslutit sig till detta. Redan vid sina första riksdagar lade han som talare i dagen samma saklighet och klarhet i tankegången, som utmärkt hans fader, och vid sin andra riksdag rönt han utmärkelsen att i sitt anförande till förman för den s. k. Åkarpslagens upphäfvande få instämmande af ett flertal af sitt partis främste män. "För dem", yttrade han, "som i likhet med mig icke blott hysa förhoppning om, utan hafva tro på, att arbetsgifvare och arbetare allt mer och mer skola komma till insikt om, att deras intressen uti de allra flesta fall böra vara och äro gemensamma, kan det icke vara annat än smärtsamt att se tillkomsten och bibehållandet af en lag, som på grund af sin orättvisa natur är ägnad att att väcka split och förbittring mellan arbetsgifvare och arbetare". Öfvertygad, som han var att detta vore denna lags natur, yrkade han bifall till förslaget om dess upphäfvande. Vid 1905 års riksdag väckte han en mycket uppmärksammas motion om revision af fattigvårdslagstiftningen, hvari bl. a. kraftigt påyrkades införandet af en fattigvårdsinspektion jämte flera andra reformer, som nu vunnit understöd af fattigvårdskommittén i dess sistlidet år afgifna utlåtande. Med kraft motsatte han sig försöken att lösa rösträttsfrågan på

proportionalistisk grund. "Rösträttsfrågan kan icke lösas utan förtroende från dem den närmast berör", yttrade han år 1906. "Då vi gå att lösa den frågan, må vi ha klart för oss, att detta skall ske icke blott för folket, utan äfven — för att lösningen skall få den verkan, som därmed afses — med folket". Också fick han säte i 1907 års särskilda rösträttsutskott, hvars segrande kompromissförslag han lifligt bekämpade.

Annars hade man snart upptäckt, för hvilket utskottsarbete Axel Ekman på grund af arten af sina egenskaper bäst passade. Redan 1906 hade han blifvit suppleant i statsutskottet, år 1909 blef han ordinarie ledamot däraf och 1912 dess vice ordförande. Han hade vid den tiden väl hunnit styrka sin kompetens till den platsen. Det är nog ännu i lifligt minne, med hvilken grundlighet och sakkunskap han synade särskildt de från järnvägsstyrelsen 1909—11 utgående förslagen i sömmarne och hurusom han i den s. k. Glasberga-affären tillfogade både styrelsen och dåvande civilministern ett allvarligt nederlag. Det gällde som beakt lämpligaste sträckningen för stambanan vid dubbelspårs utläggande mellan Rönninge och Järna. Ekman fick plats i den kommission (den s. k. Södertälje-kommissionen), hvaråt utredningen häraf anförtroddes. Sedermera vardt han ock en af de tre sakkunnige, som erhöillo uppdrag att inom civildepartementet biträda vid af denna kommissions betänkande föranledda ytterligare utredningar. År 1912 insattes han vidare som ordförande i den sakkunnignämnd, som fick i uppdrag att verkställa den bekanta stora undersökningen rörande personal- och befodringsförhållandena vid statens järnvägar. Äfven har han varit tillkallad som sakkunnig vid behandling af frågan angående större användning inom tullverket af tjänstemän af lägre grad o. s. v.

Emellertid är det långt ifrån, att Axel Ekmans intressen varit begränsade till järnvägs- och andra kommunikationsfrågor. När helst spörsmål varit uppe, afseende utveckling af skogshushållningen i landet eller tryggande mot följderna af skogsvanvård från enskildes sida, har han gerna låtit sin stämma höras. Och då för några år sedan det gällde att få till stånd en förbättrad ordning mellan utsädesföreningen och utsädesbolaget i Svalöf, hörde han till dem, som med största skärpan förde det allmännas talan mot de missbruk, som här inästlat sig. Mycket annat, att förtiga.

Utänför det egentliga riksdagsarbetet har Axel Ekman tagits i anspråk som riksgäldsfullmäktig från 1912. Äfvenledes är han suppleant i järnvägsfullmäktige.

Som enskild affärsman hör Ekman icke blott som direktör för det stora Finspongsbruket till våra storindustriella, utan är äfven stor godsägare. Han äger sålunda icke blott egendomarne Mogård och Fiskeby i Östergötland, utan äfven Kilanda säteri i Västergötland. I hembygden är han allt fortfarande öfverhopad med förtroendeuppdrag och bl. a. ordförande i Risinge sockens kommunalstämma och i ortens vägstyrelse. Af enskilda affärsföretag, i hvilka han är intresserad, må nämnas, Ömsesidiga brandförsäkringsbolaget Göta och Lesjöfors aktiebolag i hvilka styrelser han är ordf. samt Konungariket Sveriges stadshypotekskassa, i hvars styrelse han är vice ordf.

Sedan 1895 är han gift med friherrinnan Marianne Klingspor, dotter till Hofmarskalken, greve Ph Klingspor, och hans maka, född Sjögréen.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF. STOCKHOLMS LANDSTORMSBEFÄLSFÖRENING PÅ VINTERFÄLTÖFNING. Kliché: Bengt Sjöberg.

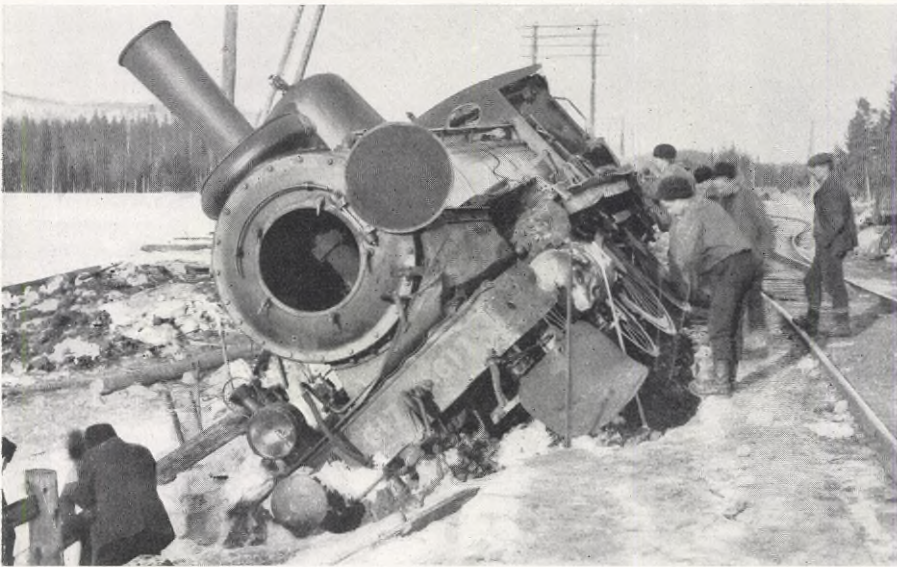
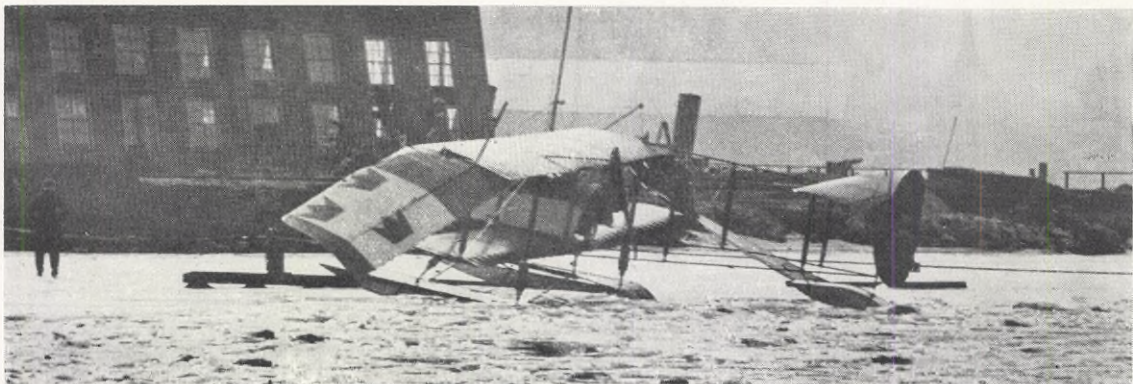

Foto. Brimera, Gädd. JÄRNVÄGSOLYCKAN VID RÖSTBO I NORRLAND. Text å sid. 335. Kliché: Bengt Sjöberg.

Stockholms landstormsbefälsförenings stora vinterfältövning tog sin början den 9 febr. med omkr. 300 deltagare. Sedan de båda kompanierna vid Göta lifgardes kasärn inmönstrats och försetts med utrustning, inspekterades de af kommandanten i Stockholm öfversten frih. C. Rosenblad, hvarefter truppen med tåg afreste till Spånga och Barkaby därifrån sedan marschen anträdde till förläggningsplatserna.

Fältövningen, hvilken var af frivillig natur och pågick under fem dagar, omfattade exercis och skjutningar samt tillämpningsövningar, hvarjämte äfven dubbelsidiga stridsövningar mellan de båda kompanierna förekommo. Öfningarne hvilka med det lifligaste intresse omfattades af deltagarne avslutades den 13 febr. med en s. k. terränglinieskiutning.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF. FLYGMISÖDET I STOCKHOLM. Marinflygbåten, förd af kapten Sundstedt med kommandörkapten Unger som passagerare, införes efter missödet vid Djurgårdsbron till Flottans varf. Text å sid. 335. Kliché: Bengt Sjöberg.

SARAH BERNHARDT PREDIKAR HAT.

Den stora franska skådespelerskan uppträder i. n. — 72-årig — på en London-teater i ett stycke, skrifvet för krigstiden o. benämndt *”Från teatern till ärans fäl!”*. I den scen, från hvilken vår bild är tagen, spelar hon en ung fransk aktör, dödligt sårad och plågad af en brännande törst. Halft omtöcknad, erinrar han sig att ha räddadt fanan men ej hvar han dolt den. En

Efter fotografi.

Åskåd: Benigt Sjöförsparre

engelsk officer ger honom vatten hvarigenom han återkommer till sans och reciterar »en underbart gripande dikt om Hunnernas brutalitet, avslutande densamma med en bön: 'förlåt dem icke, ty de veta hvad de göra'». England lyckades sålunda komma ett steg framför Tyskland med dess "Gott strafe England".

Efter fotografi.

Källa: Kem. A.-B. Benigt Sjöförsparre, Nium-46

FRANKRIKES PRESIDENT TALAR VID EN STOR FEST I TROCADÉRO-PALATSET I PARIS FÖR DET FRANSKA KRIGSKORSET.

T. v. GENERALFÄLTMARSKALKEN PRINS LEOPOLD AF BAYERN, Warschaus eröfrare, fyllde den 9 februari 70 år, och firade dagen med bl. a. en jakt på vlsenter, det utomordentligt sällsynta, villebrådet, hvarom mera å sidan 327. — T. h. AMIRALEN ERKEHERTIG CARL STEPHAN AF ÖSTERRIKE PÅ BESÖK I BERLIN.

T. v. PRISBEFÄLHAFVAREN Å "APPAM", LÖJTNANT HANS BERG, hvars tilltagserhet och vådighet i denna affär väckt största uppseende. Tillhörde förut tyska handelsmarinen. — T. h. KRONPRINS KYRILL OCH PRINS BORIS AF BULGARIEN, den sistnämnde angifven som blifvande furste af Albanien.

**VÄRLDS-
KRIGET.**

I Flandern, i Artois, Champagne, Argonnerna och Vogeserna har under veckan 6-13 febr. rått en påfallande liflig eldverksamhet, flerstädes kombinerad med infanteriangrepp, som resulterat i smärre terrängvinster för bägge de stridande parterna. Genom ett stormanfall d. 9 febr. togo tyskarne ett 800 m. långt skyttegrafstykke från fransmännen väster om *Vimy* i Artois,

hvarvid ett hundratal fångar och några kulspurtor föllo i deras händer. Fransmännen hade en motsvarande framgång söder om *Somme*. På öfriga frontafsnitt har den ökade aktiviteten ingenstädes medfört iögonfallande resultat: ett och annat sönderskjutet skyttegrafstykke, minsprängningar med åtföljande strider om språnghälens besittning samt åtskilliga luftstrider och raider. På e. m. den 9 afskötos några grofva granater mot fästningen *Belfort* och omnåjd. Ytterligare ett par grofva projektiler slungades den 10 mot samma fästning.

Ryktena om en förestående offensiv hålla i sig: det heter än att fransmännen, än att tyskarne ha en stort anlagd offensiv i sikte, samtidigt som det af militära fackmän göres gällande, att ingendera sidan har någonting att vinna genom de oerhörda offer en offensiv på västfronten skall kosta.

I öster börja ryssarne åter röra på sig. De ha utvecklat en lifligare verksamhet i *Volhynien* och på *galiziska* fronten, hvilket föranledt ett rykte att tala om en förestående rysk offensiv på detta håll. Längre norrut, på *Riga-Dvinsk*-afsnittet har likaledes eldverksamheten antagit lifligare former; särskildt i trakten af *Jakobstadt* har det grofva tyska artilleriet energiskt riktats mot de ryska ställningarne.

PRINS OSCAR AF PREUSSEN, HVLKEN NYLIGEN SÅRATS I KRIGET TILLFÖLJE
EN FLYGANDE GRANATSKÄRFVA.
Efter en ny familjgrupp fotografi.

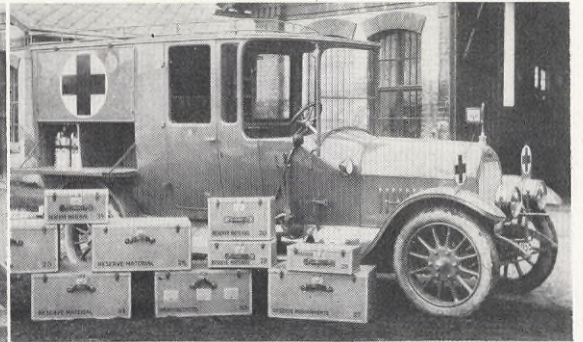
På *Balkan* ha krigshändelserna erbjudit mindre intresse. Österrikarne ha under sin långsamma framryckning i Albanien hunnit fram till *Kruja*, därifrån ryckt vidare öfver *Is-mibäcken* och besatt byn *Preza*. Trupperna stodo d. 12 i *Durazzos* omedelbara grannskap. Ingenting nytt har försprytt rörande italiernarnes ställning i *Valona* längre söderut. Tystnad råder äfven om situationen omkring *Saloniki*.

Det italienska alpkriget fortsätter på vanligt sätt. I *Adriatiska hafvet* ha smärre sjöäktningar utkämpats. Den 6 var en italiensk jagare i strid med en österrikisk jagare, och samma dag hade en engelsk kryssare en sammanstötning med 4 fiendtliga jagare och senare med en u-båt utanför *Durazzos* hamn. Den 8 angreps två italienska jagare af en österrikisk u-båt. Inga fartygsstörluster rapporteras från dessa skärmytslingar.

Natten till den 11 ägde en sjödrabbning rum vid *Doggersbank*, 120 sjömil öster om engelska kusten. Enligt den tyska rapporten påträffade tyska torpedbåtar några engelska mindre kryssare och inlät sig i strid med dem. Härunder sänktes kryssaren *Arabis*; större delen af besättningen säges ha omkommit; chefen, 2 officerare och 21 man räddades af tyskarne. En annan engelsk kryssare påstås ha blifvit skadad af en torped.

I prässläggningsögonblicket ingår meddelande om att det franska slagskeppet *Suffren* (12,730 tons) den 8 febr. sänkts i *Medelhafvet* utanför *Beirut* i *Syrien*. Slagskeppets besättning var 655 man.

Briand afreste den 9 till *Rom* för viktiga öfverläggningar. Tsar *Ferdinand* af *Bulgarien* anträdde samtidigt en resa till tyska högkvarteret.

ÖSTERRIKISKA RÖDA KORSETS NYA FÄLTKIRURG-MOTORMAGNAR med en utvordentligt praktisk inredning och utnyttjande af utrymme.

HUVUD OCH NACKE AF ETT UTMORDENTLIGT EXEMPLAR, just under behandling å slottets konserveringsanstalt.

Öfverst: BILD FRÅN DEN KEJSERLIGA JAKTPARKEN VID DET AF TYSKARNA BESATTA BIALOWIECS där ett stort antal af de präktigaste exemplar af det annars ytterst sällsynta och i utdöende stadda djuret finnes. —

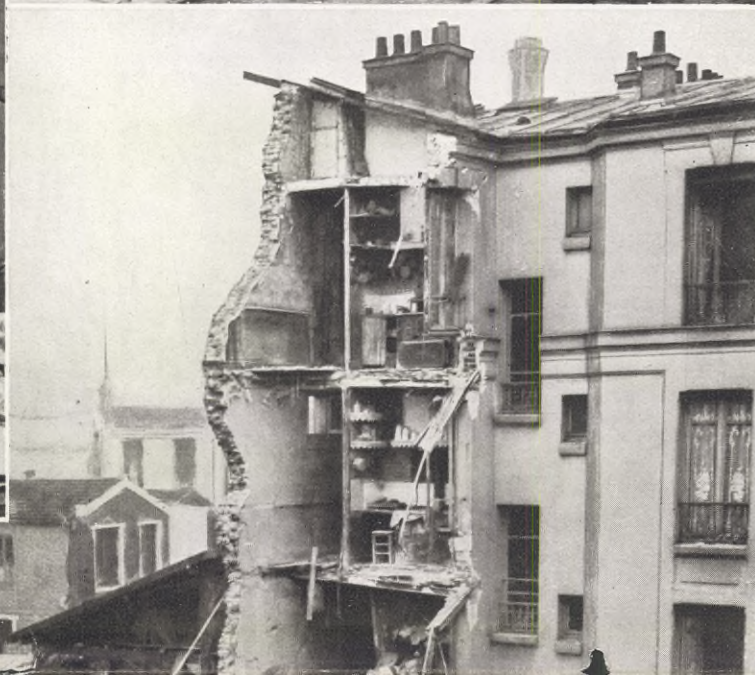
VISENTEN PÅ SKANSEN.

Bland de ryska landområden som fallit i de segrande tyskarnes händer är äfven den kaiserliga jakt-parken *Bialowiecsskogen* i guvernementet Grodno. Skogen, hvilken har ett yttinnehåll af 1276 kv. kilometer och är belägen på en högplåtå, var fordom de polska konungarnes jaktmark i hvilken egenskap den bibehållits äfven af de ryska själfhärskarne. Midt i skogen ligger kronbyn Bialowiecsa med ett kaiserligt jaktstlott, på sin tid uppfördt af konung August III af Polen.

Det väldiga skogsområdet sluter inom sig en rikedom på jaktdugligt vildt. Här finnas sålunda älgar, vildsvin, lodjur, vargar och björnar, men som det förnämligaste villebrådet räknas dock *visenten* en art bisonoxe som efter att i länge sedan förgångna tider hafva varit allmän i de euro-

peiska skogarne och äfven förekommit i vårt land nu befinner sig i fullständigt utdöende. Utom ett obetydligt antal djur, som lefva i vildt tillstånd i otillgängliga trakter af Kaukasus, finnes visenten i våra dagar endast kvar i Bialowiecsskogen och i ett mycket begränsadt antal, 2—3 hundra djur. Kriget har också gått förhärjande ut öfver den lilla skaran i det att många djur fallit offer för exploderande granater och förlupna kulor. Så snart tyskarne gjort sig till herrar öfver trakten utfärdade de emellertid ofördröjligen en jaktstadga i hvilken visenten frilyses. Atgårdn har sålunda motiverats: "Vi skola, ehuru vi befinna oss i fiendeland, söka vidmakthålla visentbeståndet, om detta låter sig göra, och därmed åt eftervärlden bevara ett i sitt slag enastående naturminnesmärke".

DE SENASTE ZEPPELIN-LUFTANGREPPEN MOT PARIS.

1 och 2. AF LUFTBOMBER TRÄFFADE BONINGSHUS. Ovederläggliga dokument öfver den meningslösa grymhet som stämplar detta krig och hvilken förvisso är tillfinnandes å ömse sidor.
3. EN ICKE EXPLODERAD LUFTBOMB. 4. ETT BOMBHÅL SOM TRÄFFAT DEN UNDERJORDISKA BANAN.

efter fotografier ENGELSKA VÄGANLÄGGNINGAR VID SALONIKI, hvilka tyda på en afsikt att behålla det vunna förfästet.

Det tyska luftvapnet har under den senaste tiden utvecklats en synnerligen stor lifaktighet, med flygraider till Paris och ett flertal i krigshänseende viktiga engelska orter. Paris, som sedan mars månad förlidet år varit förskonadt från Zeppelinbesök, blef på aftonen den 29 jan. angripet af en Zeppelinare, hvilken kastade ner fjorton bomber öfver staden och därmed åstadkom en rätt stor materiell skada samt brakte ett 30-tal människor om lifvet. Under de två därpå följande nätterna gjorde en Zeppelinare nya försök att närma sig Paris, men hindrades af franska flygare att nå fram till det inre af staden och återvände till de tyska linerna efter att hafva tömt ut sitt bombförråd öfver ett förstadskvarter, där endast obetydlig skada anställdes.

Den tyska arméledningen har i sin rapport om de senaste flyngangreppen uttryckligen be-tecknat dem som repressalier för de franska flygarnes bombkastning mot den öppna staden Freiburg im Breisgau.

BRÖLLOPET PÅ SVARTHÄLLAN.

FÖR HVAR 8 DAG AF GUSTAF ULLMAN.

Sådan munterhet hade gamla herrgården Svärthällan icke bevitnat på många år, som denna ljufliga värväll. — I stora salongen tändes ljusen, fast det än rådde rätt god dager, i kristallkronor och messingslampetter och i de åldrigt mörka, blanknötta, snidade kandelabrar af päronträ, som prydde fru Helbarbts smalbenta, stelt förnåma empiresekretär. — Vid denna — eljest en obrottsligt fridlyst plats — hade häradskrifvaren, brudgummens yngre broder, tvärsäkert slagit sig ner. — Den glade Melker satt helt obesvärad bakfram med armarna på stolsryggen och uppläste ur en gammal tändning improviserade ramsor, — ett af hans vida berömda konststycken.

Hela bröllopsällskapet, äfven det gamla, strängt gammaldags värdfolket, smittades af den fryntlige unge herrns sprudlande humör. — Midt uti de likgiltigaste hvardagsnotiser om kreti och pleti, om ditt och datt, förstod Melker att smussa in anspelningar på en hvar af de närvarande, deras närmaste och deras angelägenheter. Detta dock så tämligen inom det oförargliga gränser, och så förvillande skickligt, att den ene efter den andre blef sittande häpen, bestört, öfverrumplad. — Till dess man, — med eller mot sin vilja — tvangs in i det allmänna gapskrattet. Och som Melkers älskvärda närgångenhet räckte till för alla, behöfde ingen känna sig ensam satt på understol. — —

— Endast bruden, den lilla nyvigda prästrun, tycktes oberörd af detta glam. Leendet i hennes fruktblomsskära drag liknade ett slumrande barns. Och blott när maken alltibland med ett godt och litet öfverseende skrott belönade broderns tokroligheter, höjde hon blicken upp till sin Berndt, en strålglimt af ömhet blef hans ögons svar, — och hennes sänktes åter. Det var som hade hon, tyst i allt festsorlet, bedt om och fått bekräftelse på en otrolig sällhet, eller snarare, ett löfte. Ett löfte, att ändtligen få hvila, hvila ut vid hans sida, med sin lilla hand i hans breda, starka, med sitt brännande hufvud, hvilket tycktes digna under myrtenkrans och slöja, lutadt tätt mot hans skuldra.

Systern, Cecilia, skenbart lika villigt som de andra upptagen af den lustige Melker, halft gömd bakom moderns fätölj, var den enda, som oafbrutet, — om och förstulet, — iakttog brudparet.

— I torraste kanslions rabblade Melker upp:
— Å Svärthällans säteri vid Gullmaren sammanvigdes i dag pastor Berndt Månsson, stadskateket i G., med mamsell Martina Lovisa Helbardt, dotter af patronen herr Joel Helbardt därstädes och dess maka, född Rodén. Vigselför rättare var brudgummens yngre broder, kaplanen i Östberga Botvid Månsson. Bröllopet var det ståtligaste, som i mannaminne firats där i trakten, brudens skönhet och tärnornas behag väckte allas sanna beundran, synnerligast dock husets damer, fru värdinnan inbegripen, — hvilkas charmanta hy af ingen modedrottning lärer öfverträffas. — —

— Den Melker! —

Nu brast det riktigt löst igen. Gamla fru Helbardt ruskade sina praktfulla, lätt pudrade kanonlockar, med lotsad protest och högstnådigt smålöje. Tanter i paljetter och musslinssjalar vickade bakut i soffor och emmor, onklar med oljad tupé böjde sig höfviskt instämmande djupt ned öfver dem, så att de höga kragarna skuro deras purpura öron. Själva gamla patron slog sig på knäna och hans bjässegestalt inom den helknäppta, blå fracken skakades af ett doft mullrande, invärtes

skratt. Döttrarna rodnade och logo, lutande med de fagra hufvudena som pimpinellrosknoppar. Men en rysning genomfor unga fru Martina, när moderns metalliskt klara och tunna stämma ljöd genom sorlet:

— Ja, den Melker, — passar han inte till präst som bröderna, så duger han excellent till komediant! —
— Skillna'n är kanske inte så stor, — som det ärade publ cum tror! — rimmade häradskrifvaren med orubbligt lugn till svar.

— Melker! — kom det, mildt rättande, från Botvid, kaplanen. Och han såg på Berndt.

— Men det är sanning, det, — inföll kommerserådinnan Bramberg, en vördig matrona från staden och hängifven beundrarinna af stadskatekten, — att en sådan hy, som dina flickors, kära lilla Maja-Lisa, det —!— Hvad är det för mixturer, du nyttjar? Du måste ge mig receptet, för vår gamla vänskaps skull! —

— Receptet! — genmålde gumman Helbardt raskt: — hjärtans så gerna! Knäckebröd och hafregröt och mjölk, — och upp med solen! — Allas blickar vändes plötsligt med den gamlas — hän mot bruden. Men hon var just nu nästan alltför hvit i ansiktet, utom på kindbenen, som buro alltför högröda fläckar. —

En underlig, oförklarlig tystnad följde, — kort, men desto mera kännbar. — Så dödstrött hon såg ut! — Häradskrifvaren reste sig på fjädrande ben och klappade lagom ljudligt i händerna:

— Nu dansa vi kronan af bruden. Upp, upp, mina damer och herrar och tagen i ring! Ah, seså, Botvid lille, sätt dig nu inte på tvären. Det är gammal god sed här i landet. Och när inte Berndt själf törs mucka, så — —! — Jag spelar! —

— Bravo, Melker! — utbrast värdinnan och sprang upp, förbluffande liflig, ungdomligt spänstig, i sin pösiga paradklänning af outslitlig, tjockt, perlgrått siden. — Vid den gamla taffeln i mahogny slog häradskrifvaren an en präktig slängpolska, och med brudparet i teten ringlade skaran hand i hand ut i salen. — Berndt Månsson, högre, längst af alla, stolt och värdig, glömde ej kaftan och prästkragar, men hans vackra hufvud knyckte käckt efter den muntra takten, de bruna lockarna dansade med, och de stora, djupblå ögonen skeno af lust. Han log mot sin brud som en förälskad yngling mot kärestan i dansen kring majstången. Han tänkte på bröllopet i Kanaan, på vår Herres älskliga underverk, som förvandlade vatten till vin och göt ny olja på festens glädjeläger. Och han tyckte sig rent af dansa till Guds ära, till ära för Hans taderliga nåd, som skänkt Hans tjänare, Hans fatiga barn, den rena, äkta kärlekens underbara gåfta. Han kramade sin unga makas hand så hårdt, att hon måste bita sig i läppen därvid, med tårar under ögonlocken.

— — —
Man pustade ut i salongen, och i fruns bibliotek, ett rum, där eljest ingen, ej ens patron, fick okallad inträda. Där plögade hon vederkvicka sig mellan hushållsbestyr, råfster och familjeomsorger, fördjupande sig i sin älsklingslektyr: franska moralister, Holberg och Kellgren och fru Lenngren. — Nu bjöds där punsch och bischoff, och syltad frukt, för damerna och ungdomen. — Värdinnan och döttrarna hade försvunnit bakom de stängda dörrarna till salen, där den sena supén skulle dukas. — Omkring värden hade en krets af gamla herrar slagit sig ned vid rykande toddy. Man prisade brud och brudgom, lyckönskande bådas familjer. — Den lustige häradskrifvaren fick mera beröm än han egentligen talte vid att höra, —

till den mycket goda toddyn: — nu var han redan just i farten med att lära de unga damerna en splitter ny och ganska vågad pantlek. —

Gamle patron Helbardt skulle aldrig, allraminst denna dags morgon ha trott, att han ännu en gång i sitt lif skulle bli så hjärtans livvad som i kväll. Af såväl öfvertygelse som plikt-känsla rosade han nu med sällspord talförhet den släkt, hvori hans dotter "Tina" blifvit ingift: —

— Ja, denne Melker, ser I, det är en riktig Månsson, den. Och de skäms inte för sig, någon af gamle kyrkoherdens pojkar. Han var en ärans man, en fridens man, — det sägs öfver allt, här längs kusten. Jag kände inte honom; hans gäll låg där nere i nordliga Halland. Men, — hans far, dessa piltarnas tafiader sålunda, han leide och dog här i trakten. Den kunde segla i värsta väder! En rejäl präst var han, och kände allt skärgården som en lots. "Visste en inte", sa fiskargubbarna, när han gaf sig ut på sjukbesök och slikt i stickande storm, "visste en inte, att Månsson har vår Herre med sig, så kunde en tro, han hade f—n i stället". —

Toddybröderna småkrattade; en och annan sneglade försiktigt efter pastorena. Men kaplanen underhöll artigt fru Bramberg, den vördiga köpmansfrun. Och brudgummen var ej att upptäcka; hade väl gömt sig med sin "Tina" i någon stilla vrå. — Patron Helbardt utbredde sig, fångslad af sitt ämne, eldad af toddyn, sällt befriad från trycket af hvardagslivets möda och grämelse:

— Men hans far återigen, — den var en karlar, mån I veta! —

— Den, — var väl längesedan nu?

— Jojomen, det var i gamla tider, det, riktigt förr uti världen! Där gå allt sägner om den gubben, mån I tro, än i dag däruppe på Dal, där han verkade. Huru pass god predikant, — ja, det skall jag icke kunna säga er. Men slåss kunde han som en björn. På marknaderna i bygden, när folket från hans socknar kommit ihop sig, då var det han, som gjorde slag i sak och skipade rätt, med köttets vapen. Och därmed basta! —

— Fick han aldrig själf på björnpälsen då? — djärfdes någon undra.

Gubben Helbardts gråblå kustboögon gnistrade till och han svarade såsom gällde det hans egen ära:

— Han? — I talar! Den? Där var ingen, som tordes så mycket som röra vid den en gång. De styfvaste kaxar veknade i knäna, när körkherrn gick emellan!

Patronens stämma hade ökat i vresig styrka, så att en del äldre damer i närheten började vifta litet oroligt med solfjädrar och spetsnäsdukar. Den gamle fortfor, litet mera lågmäldt, — och det lät ändå som en aflägsen åska i strandbergen:

— Men — alltid tog han ju parti för de svagare, såsom det anstår en rättskaffens präst. Fast, inte lärar han ha likat dem illa, som slagits bäst, heller! — Och, — den mulrande basen sjönk ytterligare en smula: — och de säga ju, gammalt folk i orten där uppe, att han spökar på sin körgård om nätterna ännu. Inte vet jag. Han håller väl gastarna i tukt, kan jag tro, och i Herrans förmaning.

Ahörarna tömde glasen, myste och nickade. Men gubben Helbardts grå ögonbryn raggade sig som risiga enbuskar i storm, och han skälade barskt högtidligt som om han klingat med själva salig prosten däruppe på Dal. — —

— Brudparet hade smugit sig ut efter dansen. Aftonen, nu på skiftet mellan maj och juni, låg sommarlikt ljum omkring dem. Och så ovanligt blickstill, att man knappast förnam en susning från hafsviken, som vid och öppen nådde ända

intill ängarna utanför trädgårdsmuren, ett par stenkast från vägen. — Men uppe från herrgården tonade festsorlet, dämpadt. Och bergbäcken, som från sin brant störtade sig ned i en djup liten damm, samt sedan vindlade sig genom parken, nedför strandsluttningen, ut i viken, porlade skvalleraktigt i sitt värfloöde. — Orörliga, liksom lyssnande i halflummer stodo de åldriga pilarna och oxelträden med nylöfvade, silfverskimrande kronor, i rader upp till planen framför det gamla huset. Med sin höga, rappade stenfot, sin branta trappa till tvåvåningsfasaden med det brutna tegeltaket låg herresätet helt vördnadsbjudande, fast nu liksom huldt småleende genom upplysta fönsterrutor.

— Men, tätt där bakom, mäktig som en sagans jättebautasten tornade sig klippväggen brådbrant och mörk mot värnattens skira, blekvioletta rymd. Likt minnesvärden af ett stort och bistert öde öfverskyggade berget, som giivit stället dess namn, hela Svarthällan med trädgård, ängar och strand. — Det dolde och fångade solljuset från morgongry till middag. Först eftermiddag och afton badades dess skrofliga sida af den sjunkande dagern. Just nu dröjde också på den högsta tinnen en aning af västerns sista, redan slocknade solfallsglöd.

— Ditt trefna, fridfulla barndomshem, — hviskade Berndt, mildt, böjd ned öfver sin Tina, så att hans krusiga skägg snuddade vid hennes kind: — du kommer att sakna det, käraste! Men, med Guds hjälp skall du dock aldrig af hjärtat ångra hvad du — denna dag — —

— O, Berndt! — — En förtviflad, ohäjdbar snyftning afbröt honom. Det var som hela tyngden af en karg och frosthård ungdomstid i skuggan af Svarthällans stängande klippmur prässat fram detta utrop — i befrielsens stund — ur brudens barm.

— Men, lilla barnet då! Hvarför — nej, gråter du, — nu?

Pastorn fattade sin brud om båda de spåda, mjuka skuldrorna, vände henne varsamt rakt mot sig och spejade, i kärleksfull bestörtning, forskande ned i hennes ansikte, som han nys badat med kyssar. Det badade nu i tårar, så blekt som en döds, men med feberglöd i de vidöppna ögonen, de skälfvande läpparna. — Hon kunde intet svara, intet förklara; — och han, intet fatta! —

— Förlåt mig, älskade, gode Berndt — stammade hon slutligen, knappt hörbart: — men låt mig — nu — blott —!

Och hon liksom gömde sig vid hans barm, gömde sig för något hemligt hotande, för honom med och för sig själf.

Först en lång stund sedan gråten stillats, lyfte hon åter sitt huivud, som ännu bar krans och slöja under den lätta spetsssjalen. — Detta gamla, hon nu gick att vända ryggen till, allt detta med barndomens otaliga minnen af ljuft och ledt, ja, kanske ej minst det leda, det tryckande tunga, det svidande bittra, kände hon sig så hjälplöst fästad vid nu i sin värliga lyckas fullbordan. — Hon tyckte sig mer barn än någonsin förr, mindre än någonsin rustad och redo att lämna det, — för det nya okända, lockande, efterlängtade och drömda. Det var ändå ej endast därför hon grät. Hon förstod inte sig själf och den skakning som nu genomilat hela hennes varelse. — Plötsligt ryste hon åter till för en köldbrytning, lik den i det kalla morgonbadet, som modern låtit henne undergå.

— Käraste Berndt! — stötte hon fram, ängsligt famlande efter hans hand: — låt oss gå in, låt oss skynda! — Jag — — fryser!

— Jag skall värma dig, jag! — sade Berndt, nästan faderligt ömt och slog armen tätt om hennes midja.

INTERIÖR FRÅN F. VULT VON STEIJERNS BERÖMDA BIBLIOTEK, innehållande bl. a. de enastående samlingar af mer än 3000 volymer Goethe- och Wagnerlitteratur hvilka testamentariskt äro bestämde att efter nuvarande ägarens död tillfalla K. Biblioteket.

Kungl. biblioteket har fått mottaga en synnerligen värdefull donation, i det att herr Fredr. Vult von Steijern testamentariskt förordnat, att hans stora samlingar af Goethe- och Wagnerlitteratur, omfattande öfver 3,000 volymer skola efter hans död öfvergå i K. bibliotekets ägo. Goethesamlingen, som, enligt hvad det uppgiives, till sin betydighet är den andra i ordningen af nu existerande privata samlingar, innehåller en mängd de sällsyntaste upplagor af Goethes verk. Wagnersamlingen, hvilken är af mindre omfattning, innesluter äfven den ett betydande antal rariteter.

D:r D. VON BAYER-KRUCSAY, svensk v. konsul i Budapest, som bekostat Carl XII-reliefen, D:r B.-K. befann sig vid krigsutbrottet i England men lyckades utverka tillstånd att lämna landet mot löfte att så länge kriget varar bo i neutralt land och vistas därför f. n. i Sverige.

Som helhet betraktad är donationen den mäst betydande som på lång tid tillfallit K. biblioteket.

Herr Vult v. Steijern, som nu är 64 år, har haft sitt lifsarbete förlagd till publicitetens område. Under

åren 1878—81 tillhörde han sålunda redaktionen af Ny illustrerad tidning, där han från 1880 var medredaktör. Efter att därefter till 1888 hafva innehått disponensskapet vid Centraltryckeriet i Stockholm var han hufvudredaktör för Dagens Nyheter åren 1889—98 samt verkställande direktör för samma tidning under tiden 1891—99.

BRONSRELIEF AF CARL XII, UPPSATT Å DET HUS I BUDAPEST I HILKET DEN SVENSKA KONUNGEN RASTADE EN NATT 1714 UNDER SIN RIDT FRÅN TURKIET TILL STRALSUND. Konstverket är modelleradt af den svenskfödde, nyligen aflidne, skulptören Jarl, serskildt känd och värderad i Österrrike-Ungern för sina djurskulpturer. Svenske v. konsuln i Budapest, d:r Dező von Bayer-Krucsay har bekostat den vackra reliefen.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

A. L. NYSTRÖM.
Kontr.-prost. Kyrkoherde.
Hellestad. — 80 år 19 Febr.

J. DANIELSON.
Ingeniör. Slöjdlärare. — Visby.
70 år 2 Febr.

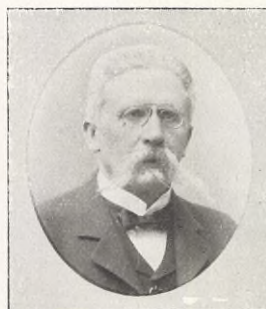
J. L. BAGER-SJÖGREN.
Folkskoleinspektör. — Norrköping.
50 år 20 Febr.*

G. ABRAHAMSSON.
Prakt. läkare. — Varberg.
50 år 2 Febr.*

A. N. HAHN.
Fabriksidkare. — Örebro.
70 år 15 Febr.*

S. E. LINDQUIST.
F. d. Riksbankskommissarie
Stockholm. — 70 år 16 Febr.

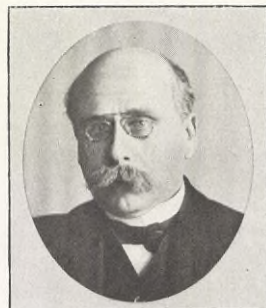
E. SCHOLLIN.
Tysk konsul. — Karlskrona.
60 år 8 Febr.

A. H. BAGER.
Grosshandlande. — Malmö.
60 år 19 Febr.*

C. E. GRILL.
Öfverste. — Stockholm.
65 år 18 Febr.*

J. WIDÉN.
Landsköfving. — Östersund.
60 år 16 Febr.*

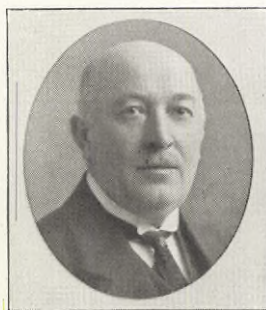
P. R. HASSELROT.
Generalmajor. — Linköping.
55 år 20 Febr.*

S. J. H. ZETTERSTRAND.
Öfverste. — Strängnäs.
55 år 22 Febr.*

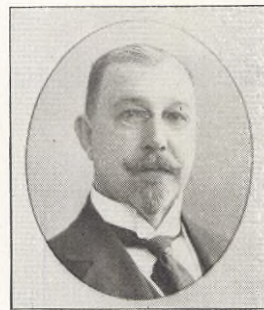
B. E. HILDEBRAND.
Statens landbruksingeniör.
Vänersborg. — 60 år 22 Febr.*

S. F. LAGERHOLM.
Förste marinintendent. — Sthlm.
50 år 8 Febr.

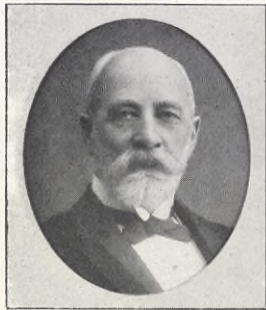

E. C. WESTMAN.
Arkitekt. — Stockholm.
50 år 20 Febr.*

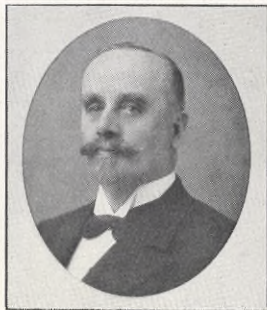

J. M. BUSCK.
Ingeniör. Disponent. — Göteborg.
50 år 14 Febr.*

* Data å nästa sida.

A. WELIN.
Kronolänsmän. Bankkamrer.
Kumla. — 65 år 12 Jan.

L. J. NORDENSTRÖM.
Byggmästare. — Stockholm.
60 år 10 Febr.

N. K. T. SJÖBRING.
Rådman. V Häradshöfding.
Kalmar. — 50 år 19 Febr.

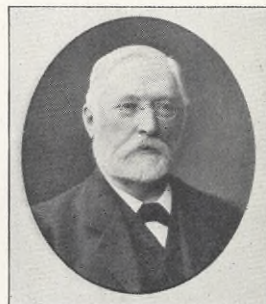
J. R. LJUNGNER.
Org. Folkskoll. — Ljungkile.
50 år 1 Febr.*

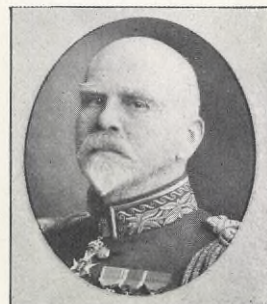
J. M. SJÖLUND †.
F. d. Riksdagsman. — Tuna.
F. 30. † 22 Jan.*

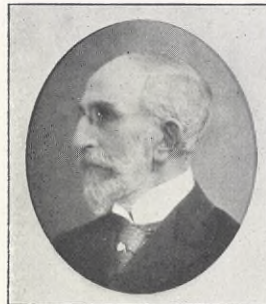
C. A. V. DAHLBERG †.
Kyrkoherde. — Simrishamn.
F. 43. † 1 Febr.*

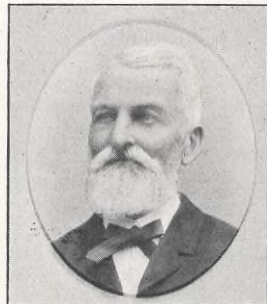
H. W. ROSENBERG †.
F. d. Öfverjägmästare. — Luleå.
F. 44. † 2 Febr.

C. A. VON DARDEL †.
Generalkonsul. — Lilla Ströo.
F. 48. † 3 Febr.*

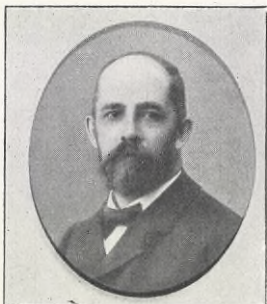
A. B. HEDENBERG †.
F. d. Bankkontrollör. — Göteborg.
F. 39. † 5 Febr.

N. BERGGREN †.
Organist. Kommunalman. — Arby.
F. 22. † 23 Jan.

C. E. J. RUNEBERG †.
F. d. Stadsingeniör. — Lands-
krona. — F. 53. † 29 Dec.*

A. J. AXELSSON †.
Grosshandlande. — Piteå.
F. 64. † 1 Febr.*

* Data å denna och nästa sida.

JOHAN BAGER—SJÖGREN. Stud.-ex. 84, fil. dr. 93. docent i teoret. fil. s. å. i Upsala 94—99. i Lund 99—02. förestånd i teoret. profärs-kursen i Upsala 99—99, i Lund 99—01 folkskoleinspektör i Lunds stift 99, i Norrköping sedan 01. Ordf i styrelserna i Norrk stadsbibl. mu-seum, arb.-inst; ordf. i styr f. Städernas folkskolinsp förbund; verkst. dir. i styr. i Norrk. sinnesslöanst o. arb.-stugor, styr.-led i lär-fören., Fröbelinst. m. fil, hufvudman o. revisor i sparbanken K. Mts ombud v. internat. kongresser rör. folkundervisn. o. skolhygien. Utgt ett flertal skrifter.

GUNNAR ABRAHAMSSON. Stud.-ex. 84, med lic. 1900, sedan 01 prakt. läk. i Varberg; läkare v. N Hallands disp. 14. Styr.-led. i lasarettidir, inspektor f. kustsan. Apelviken sedan 08; ordf. i Hall. läk. fören. 10.

ANTON HAHN. På sin tid fabriksidkare i Anneberg, Örebro. Stadsfullmäktig sedan 82 ordf. i styr. i fabr. o. handtv-fören; ordf i styr. f. a.-b. Örebro arbetares länekassa sedan 93 o. i Örebro Jernind.-o. hof-lag-fören. sedan 98, i a.-b. A. P. Kjellgrens bageri. Led. af styr. f. Kap.- o. ränteanst. Landstingsman. Led. af Riksd. A. K. 91—96, af F. K. 12—14, då led. af statsutsk.

HARALD BAGER. Stud.-ex. 75, stud. utr. och ing. 78 i faderns spannmålsaffär som övertogs i eget namn 84 Huvudredare och styr.-led i Malmö nya ångbåts a.-b. Led.-af kyrko.-o. skolråd, ekonomimnd, dir. f. asyl, sjömanshem (ordf), tjen.-hem, sjuksköterskehem, stadens fören. m. tuberk. helsov.-nmd. m. m. Styr.-led. i Skån. inteckn. a.-b. Manu-faktur a.-b., m. m.

CLAES GRILL. U.-löjtn. v. Fortifik 73, fortifik.-befälh. i Göteborg o. på Karlsten 96—07, då Elisborgs fästn. byggdes o. kommandant der,

öfv.-löjtn. v. Fortifik. 07, i res. 09, öfverste i armén o. afsk. sistn. år. Chef f. Fortifik. fästn.-bygnng afd. 07—09, chef f. Djurgårdskomm. sedan 10; v. ordf. i styr. i fören. i Norrl fasta försvar; Styr. ordf. i Gimo bruks a.-b. Hedersordf. i The travellers Club Entomolog. Led. af Krigsvet.-akad och af Vet. o. Vitterh.-samm. i Göteborg.

JOHAN WIDÉN. Stud.-ex. 75, hofr.-ex. 80, v. hfd 84, länsnot, i Söderman län 85, rådman o. not.-publ. i Nyköping 85—96, landssekr i samma län 96, statsråd o. chef f. civildep. 05; landshöding i Jemt. län sedan 06. Led. af Riksd. A. K. sedan 1900, dess talman sedan 14. Led. af ett flertal utsk. o. kommittéer. Ordf. i Jemt. läns hushälln.-sälls. Kommandör m. st. k. N. O. Biografi o. helsidportr. ärg. X:25.

PEHR HASSELROT. U.-löjtn. v. Kronob. reg. 80. löjtn. v. Gen.-stab 90, major 99, souschef i Landförsv.-dep. komm.-exp. 1900—01, afd.-chef v. Gen.-stab. kommunik.-afd. 01, v. stat. afd. 03, öfv.-löjtn. i Gen.-stab. 03, öfverste o. chef i Västmanl. reg. 06, gen.-major o. chef f. 2 arméför-deln. 14. Led. af Krigsvet.-akad.

SETH ZETTERSTRAND. U.-löjtn. v. Lifreg. gren.-kår. 83, löjtn. v. Gen. stab 95, major der 03 öfv. löjtn. 06, v. Södermanl. reg. 09, dettas öfverste o. chef sedan 10. På sin tid tj. g. v. Rikets allm. kartverk ss. arb. chef v. de ekon kartarbetena. Led. af Krigsvet. akad.

BROR HILDEBRAND. Stud.-ex. 75, Stat landtbl.-ing. i Söderm. län 84, i Göteborg o. Boh län samt Elisb. län sedan 02. Ordf i Gnesta mun.-styr. 91—02; led. af stadsfullm. i Venersborg 06—13, ordf. i drätselkam. der 10—13

CARL WESTMAN. Stockholms nya rådhus, arkitekt. Se biografi o. helsid.-portr. denna ärg. nr. 8.

En fotograf

SERBISKA FLYKTINGAR.

Bild: A. K. samt Sjöbergs, Skien - Ugo

JOHAN (JOHN) BUSCK. Utex. fr. Chalmers tekn. läroanst. 88, fr Köh. Webeschule i Crefeld 89, kont.-chef o. ingenjör v. Almedahls fabriker i Göteborg 90 disponent o. verkst. dir. i. Almedahls fabr.-a.-b. sedan 1900. Led af kyrko- o. skolråd, led af styr. i. Ekmanska skolk. V. ordf. i styr. i. Sv. textilindustriörb. o. ordf. i kretsörb.

REINHOLD LJUNGNER. Org.-ex. 84 folkskollär.-ex. 90, org o. lär i Ljung 91, i Ljungskile 04. Dir. i Ljungskile badort 07-10. Led. af Hus-hälln.-sällsk., tax.-nmd

JONAS SJÖLUND †. Eg. egendomar inom Tuna s:n. På sin tid ordf. i komm.-st. och led. af Vesternorr. läns landsting. Led. af Riksd. A. K. 75-84 (utom år 81), suppl. i stats- o. lagutsk.; led. af Riksd. F. K. 87-94.

WAHLFRID DAHLBERG †. Stud.-ex. 63, prestex. 69, past.-ex. 78, kyrkoherde i Simrishamn sedan 83; Stadsfullmäktig der sedan 96, ordf. 99-13, landstingsman 97-02, ordf. i styr. i. Skand. kredit a.-b. kontor. Stift. af o. styr. ordf. i lärov. f. il.

CARL VON DARDEL †. U-löjtn. v. Flott. 70, i hand. flott. ett antal år, löjtn. 75, i fransk. örd. tj 76-78, afsk. s. kapt 82. Verkst. dir. i Österrik. textiltryckeribolag 86 o. åtnjöt på sin tid stort anseende såsom industriman. Svensk konsul i Wien 07-09, tilldelades sistn. år general-konsuls n. h. o. v. Sedan s. å. bosatt å sin egend. Lilla Ströo Kristi-ansstads nån.

EDVARD (EVERT) RONEBERG †. Afg.-ex. fr. Teknolog.-inst. 76, anst. v. jernv.-bygg; samt stadsing. o. arbetschef i Östersund 84-98, sedan sistn. år stads- o. hamning. i Landskrona. Förestånd. i gas-verket der 98-02.

A. J. AXELSON †. Deleg. i firman A. Lundberg & Co i Piteå. Mång-årig led. af stadsfullm., drätselkammare, kyrko- o. skolråd, hamndir.; styr.-led. i Stockholms hand-banks afd.-kontor, verkst. dir. i Piteå olje-import a.-b.; landstingsman 08-09.

Till bild å sid. 323.3

En svår järnvägsolycka inträffade den 6 febr. i Norrland vid Röstbo mötesplats, belägen mellan Kilafors och Holmsveden. Då södergående snälltåget, det s. k. Karungi eller Haparandatåget vid 5-tiden på morgonen skulle passera mötesplatsen, stod här ett söderifrån ankommet godståg, hvilket hade så betydande längd, att mötesspåret ej räckte till utan de sista vagnarna stodo ute på huvudspåret. Genom missupfattning af en vid ingångsväxel stående bromsare gafs ingen stoppsignal, och då den fasta signalen visade på "kör" fortsatte snälltåget, om än med något saktad fart, samt körde vid södra ändan af mötesspåret mot godstågets här stående sista vagnar. Vid sammanstötningen urspårade snälltågets lokomotiv tillika med en godsinka och en förstaklass personvagn samt vältte utför banvallen. Sju af godstågets vagnar blefvo fullständigt krossade. Snälltågets lokomotivförare H. Lokrantz och eldaren R. Nyström blefvo båda skadade, dock ingendera lifsfarligt. Hvad passagerarne i den kullvräta förstaklass-vagnen beträffar kommo de ifrån olyckan med blotta förskräckelsen, hvartill förklaringen får sökas däri att de väldiga snödrifvor, i hvilka den urspårade vagnen hamnade, högst väsentligt minskade stötens häftighet. Af det förhör som med anledning af olyckan den 7 febr. hölls i Kilafors synes framgå, att ingen enskild af personalen kan anses skyldig till olyckan, hvilken tydligen varit en följd af flera samtidigt inträffande omständigheter och ömsesidiga missförstånd.

Till bild å sid. 323.

Ett flygmissöde af nog så hotande karaktär inträffade den 9 febr. i Sockholm. Kapten Sundstedt steg nämnda dag upp med ett af flottans hydroaeroplan från Djurgård brunnsviken för att flyga in öfver staden och medförde därvid som passagerare chefen för marinens flygväsen, kommandörkapten Unger. När flygbåten närmade sig Djurgårdsbron, råkade den emellertid in i en ogynnsam vindrayon och sjönk därvid så lågt, att ingen utsikt fanns att den skulle kunna prässas upp öfver bron och de högt däröfver spända spår-vägsledningarna. För att undvika den hotande kollisionen beslöt kapten Sundstedt att genom ytterligare sänkning söka föra aeroplanet ned under bron och genom brovalvet. Manövern utföll emellertid så till vida olyckligt, att flygbåten på grund af sin stora bredd vid passagen genom brovalvet fick vingarna bräckta mot ett par stenpelare. De båda flygare insluppo det allvarliga olyckstillbudet utan några skador.

Till bild å sid. 325.

Den västafrikanske ångaren "Appam" som, utanför Afrikas västkust kapats af den tyske hjälpkryssaren "Möwe", hvilken därefter utom sänkt sju engelska ångare, ankom den 2 febr. till Norfolk i Virginia, Förenta staterna, med löjtnant Berg som befälhavare för det tyska prismanskapet. Med underkännande af den engelska regeringens krav på "Appams" frigifvande har Förenta staternas utrikesminister Lansing förklarat ångaren som tysk pris. "Appam" skall interneras i Amerika.

Den käcka sjömansbragden att ute på världshafvet, där England anser sig som obestridd herre, med en liten hjälpkryssare sänka sju ångare och sända den åttonde tvärs öfver oceanen lyckligt i neutral hamn har i Tyskland hälsats med jubel. Detta så mycket mer som Appam medförde ett ej obetydligt antal tyska civilfångar, som på en af de kapade och sänkta ångarna befann sig på väg från Kamerun till England.

Till bild å sid. 336.

Stockholms allmänna skridskoklubb anordnade den 6 febr. i Stadion en rad täfplingar inom skridskosportens olika grenar. I internationella hastighetsåkringen på 1,500 meter samlades intresset kring täfplingen mellan den norske mästaren K. Ström och den kände svenske hastighet-åkaren P. Zerling. Norrmannen segrade här med en tid af 251.3. Zerlings tid var 253.2.

I 5,000 meters-loppet kom A. Blomkvist, Stockholm, in som förste man med en tid af 9 48.4, närmast följd af norrmannen Ström hvars tid var 9 49.2.

I den därefter följande täfplingen i konståkning om svenska mästerskapet för herrar vanns första priset af hr "Tasan" (under hvilken pseudonym döjer sig en af våra främsta skridskoåkare). I motsvarande täfpling för damer blef fröken Magda Maroy första pristagarinna.

Paräkningsmästerskapet tillerkändes syskonen Palm hvilka voro de enda deltagare i denna grupp.

Vidst. bild:

FRÅN SVENSKA TRAFSÄLLSKAPETS STORA TÄFLINGAR Å NORRA BRUNNSVIKEN I STOCKHOLM.

Främst "Lydia" (1 pris i III loppet) och "Kata" 2:dra pris.

Nedanst. bild:

STOCKHOLMS ALLM. SKRIDSKOKLUBBS TÄFLINGAR.

1. Svensken Zerling, 2. Norrmannen Ström vid en start.

Text å sid. 335.

H. 8 D 8 STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Svenska Trafsällskapets täflingar för året, hvilka togo sin början den 6 febr. på Norra Brunnsviken vid Stockholm och gynnades af ett strålande vackert väder, räknade som tällande ett stort antal praktiga djur, bland hvilka funnos vårt lands förnämsta och från tidigare täflingar kända trafvare. De många loppnen hade som följd häraf att uppvisa ytterst spännande strider med synnerligen vackra slutresultat. Täflingarne som omfattats med det lifligaste intresse från allmänhetens sida hade samlat omkring 7.000 åskådare. På sadelplatsen hade infunnit sig utom grefveparet Bernadotte af Wisborg talrika representanter för de hästsportintresserade kretsarne såväl i hufvudstaden som ute i landsorten. — Första pristagarne i de olika loppnen blefvo: I unghästlopp A (1.200 m.) "Zarewitz", ägare E. O. Sundin, Stafre, tid 2 38¹/₅; i unghästlopp B (1.200 m.) "Rapid", ägare E. E. Rapp, Torpshammar, tid 2 42³/₅; i Balders lopp (2.000 m.) "Lydia", ägare E. Eriksson, Hesselby, tid 3.54; i Mettis lopp (2.000 m.) "Lord Lomond", ägare J. H. Davidsson, Borås, tid 3.33¹/₅; i Nyanzas lopp (2.200 m.) "Nyanza" (2.192 m.), ägare G. Tamm, Engelsberg, tid 3.32; i Rapps lopp (2.500 m.) "Nanzu" (2.486 m.), ägare Max Wibom, Hufvudsta, tid 4.37¹/₅ samt i Happy Lomonds lopp (2.200 m.) "Happy Lomond" (2.252 m.), ägare J. H. Davidson, Borås.

En ung svensk danserska, fröken *Ronny Johansson* gaf den 12 febr. en elastisk dansafton i Musikaliska akademins stora sal i Stockholm och lade därvid en ny vacker framgång till dem hon tidigare vunnit såväl här hemma som på olika platser i Tyskland, där hon under den senaste tiden uppträdt. Den unga danserskan, af naturen gynnad med ett i hög grad sympatiskt yttre kan därutöver berömma sig af ett böligt graciöst liniespel, musikalisk uppfattning och utpräglad stilkänsla.

Åfter fotografi

Åfter: Bild: Sk/Veraparty

Bilden t. h.: FRÖKEN RONNY JOHANSSON, ung danskonstnärinna som vunnit stort bifall i utlandet och f. n. uppträder i Stockholm.

INNEHÅLL. Godsägare Axel Ekman (biografi och helsidesporträtt). — En donation till K biblioteket. — Stockholms landstormns befälsförening på manöver. — Järnvägsolycka i Norrland. — Flygmässöde i Stockholm. — Bilder till dagskrönikan. — Världskriget. — Visenterna i ryske kajsarens jaktpark. — Veckans porträttgalleri. — "Bröllopet på Svarthällan". Ber. af Gustaf Ullman.

Ljertyck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjudes vid laga påföljd.
För Berättelser och Historietter gäller oivkörtigt förbud.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG.